

beskatningsoverenskomster blev sikret ved en lov fra 1994.

Inden jeg kommenterer forslaget, vil jeg kort redegøre for de relevante dele af udleveringsloven. Som det også er beskrevet i beslutningsforslaget, er det justitsministeren, der efter udleveringsloven kan beslutte, at en person skal udleveres til strafforfølgning eller straffuldbyrkelse i et andet land. Udleveringsloven giver mulighed for, at både danske statsborgere og udlændinge kan udleveres, men betingelserne for at udlevere danske statsborgere er på nogle punkter skrappere end for udlændinge. Fælles for danske statsborgere og udlændinge er dog, at Justitsministeriet kan træffe beslutning om udlevering både i tilfælde, hvor der er indgået en overenskomst med det pågældende land, og i tilfælde, hvor der ikke er indgået en sådan overenskomst. Der er som sagt en række betingelser, der skal være opfyldt, for at der kan ske udlevering.

Som det også er omtalt i beslutningsforslaget, må udlevering således ikke finde sted, hvis der f.eks. er fare for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Der må heller ikke ske udlevering, hvis det f.eks. under hensyn til den pågældendes alder, helbreds-tilstand eller andre personlige forhold må antages, at udlevering vil være uforenelig med humane hensyn.

Det er endvidere et obligatorisk vilkår for udleveringen, at dødsstraf ikke må fuldbyrdes for den pågældende handling, og der må heller ikke ske udlevering, hvis det må lægges til grund, at den pågældende risikerer at blive udsat for en åbenbar tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang. Hvis Justitsministeriet træffer beslutning om udlevering af en person til en anden stat, har den pågældende ret til at få ministeriets beslutning indbragt for domstolene.

Jeg skal herefter vende mig mod det fremsatte beslutningsforslag, og jeg vil starte med at anerkende, at udlevering af personer til andre lande rejser principielle og vigtige spørgsmål. Det er derfor også naturligt, at Folketinget interesserer sig for området.

Regeringen kan imidlertid ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag. Det er der en række grunde til, som jeg vil redegøre for i det følgende.

Jeg vil først gerne fremhæve, at der allerede i dag gælder en ordning for udleveringsoverenskomster, hvorefter Folketinget inddrages, hvis regeringen påtænker at indgå en udleveringsaf-

tale med lande uden for EU. Det er således forudsat i forbindelse med vedtagelsen af den første antiterrorpakke i 2002, at Justitsministeriet orienterer Folketingets Retsudvalg, inden Danmark indgår en aftale med et land uden for EU om gensidig udlevering af egne statsborgere til strafforfølgning.

Kl. 14:12

Hermed er der altså etableret en ordning, der giver Folketinget mulighed for at udøve sædvanlig parlamentarisk kontrol med udleveringsoverenskomster, som regeringen har tænkt sig at indgå.

Jeg vil dernæst pege på, at de hensyn om bl.a. retfærdig rettergang, om at forhindre anvendelsen af tortur eller dødsstraf, der efter beslutningsforslaget skal sikres, ved at Folketinget godkender udleveringsoverenskomster, i forvejen varetages med den ordning, der er fastlagt i udleveringsloven. Udlevering må – som jeg var inde på i begyndelsen – ikke finde sted, hvis der f.eks. er fare for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er desuden et ufravigeligt krav ved udlevering, at dødsstraf ikke må fuldbyrdes for den pågældende handling. Justitsministeriet skal altså i hvert tilfælde, hvor det skal besluttet, om en person skal udleveres, vurdere, om der f.eks. er fare for tortur. Hvis Justitsministeriet beslutter, at der skal ske udlevering af en person, kan den pågældende endvidere som nævnt forlange, at politiet indbringer spørgsmålet om beslutningens lovlighed for domstolene, der vil foretage en efterprøvelse af Justitsministeriets beslutning, herunder, om der f.eks. er fare for tortur.

Som det næste forhold vil jeg pege på, at hvis den ordning, der foreslås indført, skal give mening, må det betyde, at det ikke længere skal være muligt at udlevere personer til lande, som Danmark ikke har indgået en udleveringsaftale med. Det vil for det første indebære en ændring af det grundlæggende system på udleveringsområdet, der har været gældende i mange år. Hertil kommer imidlertid, at en sådan ordning vil kunne få urimelige konsekvenser i konkrete tilfælde. Hvis det efter dansk ret skal være en betingelse for udlevering, at der skal være indgået en overenskomst mellem det pågældende land og Danmark, risikerer Danmark således at måtte afslå udlevering, uanset hvor meget hensynet til at retsforfølge den mulige forbryder i det konkrete tilfælde måtte tale for, at den pågældende udleveres. Danmark vil altså principielt set kunne komme i en situation, hvor vi